

θίμησα !...

Πόσο ήταν ταραγμένη !

Πώς δασυαφταν τὰ μάτια της !

Και ἡ ὄψη της ; Ἐδειχνε ὅλη τὴν ἀγωνία τῆς ψυχῆς της...

Κάθησε πλάι μου, μ' ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της, μ' ἔφερε στὸν ἑαυτὸ μου μὲ τὰ χάρια της καὶ τὰ φίλια της...

Πόσο εἶχε συγγινηθῇ !...

Ἡ φωνή της ἔτρεμε...

Μ' ἔσφιγγε στὸ στήθος της, μοῦ ψιθύριζε λόγια λατρείας :

— Θὰ γίνης καλά. Θὰ γίνης καλά ἀγαπημένε μου. Κ' ἔπειτα θὰ ἔζησουμε μαζί αἰώνια, γιὰ πάντα...

Ποτέ μου δὲν ἦμουν τόσο βαθειὰ εὐτυχισμένος ὅσο αὐτὲς τὲς στιγμὲς. Τὴν κῦτταξα στὰ ὠραία της μάτια καὶ τὰ λησιμονοῦσα ὅλα, νὰ ὅλα...

Τὰ φίλια της ἦσαν σὰν δροσερὴ βροχὴ γιὰ τὸ φλόγισμα τοῦ πυρετοῦ μου...

Μοῦ διηγήθηκε πὺς πέρασε τὴ νύχτα της, χωρὶς νὰ κοιμηθῇ. Τὴν ἐπινιγε ἡ ἀγωνία. Ἀνησυχούσε. Ἀνυπομονοῦσε.

Πὺς νὰ ξεχάσω τὰ λόγια της ;

— Χρυσὲ μου !... Πολυαγαπημένε μου !... Ἄν ἤξερες πόσο εἶμαι περὶ εὐτυχισμένη ! Ἀφῆσέ με νὰ φιλήσω τὰ μάτια σου !...

— Ἀφῆσέ με νὰ φιλήσω τὰ χέρια σου. Εἶσαι ἡ ζωὴ μου, γλυκειά μου, εἶσαι τ' ὄνειρό μου !...

— Ζάκ !... Ζάκ !...

— Λιάνα !...

— Καλέ μου Ζάκ !...

Τὰ μάτια της εἶχαν βουρλώσει ἀπὸ δάκρυα. δάκρυα εὐτυχίας αὐτὴ τὴ φορὰ. Ἡ φωνή της εἶχε ἕνα τόνο γλυκὺ τρέμονο :

— Καρδούλα μου !... Χαρό μου !...

Κι' ἀζαφνα χτύπησε ἡ πόρτα...

Ἡ Λιάνα τινάχτηκε ὀρθή.

— Ποιὸς εἶνε ;

— Μὴ φοβάσαι. Ἡσόχασε ἀγαπημένη μου. Εἶ-

σαι σπῆτι μου. Ποιὸς θὰ τολμούσε !...

Ἐφώνησε μὲ φωνὴ πούτρεμε μοιλαταῖα ἀπὸ φόβο :

— Εὐμπρός !

Μπήκε ἡ οἰκονόμος.

— Ὁ θυρωρὸς τῆς κ. κοιήσεως ἔφερε αὐτὸ γιὰ τὴν κυρία, μοῦ εἶπε κ' ἔδειξε τὸ γράμμα.

Ἡ Λιάνα τὸ ἀρπάζε ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχη.

Τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διάβασε γοήγορα-γοήγορα. Ἡ ὄψη της γλῶμαισε ὑπερβολικά. Τὰ μάτια της θόλωσαν. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἔπεφτε. Σ' ἤρριχνε στὸ κρεβάτι καὶ μοῦδωσε τὸ σημεῖωμα τῆς κοιήσεως :

— Διάβασε...

Τὸ χέρι μου ἔτρεμε...

Μπρὸς στὰ μάτια μου περνοῦσαν σπιννερα ζάλης. Μόλις μπόρεσα νὰ διαβάσω :

Φιτωχὴ μου Λιάνα,

«Συνέβησαν ἐξαιρετικοὶ σοβαρὰ πράγματα μὲς ἔφνης. Ἦρθε ὁ Ἐρνέστος. Ρώτησε γιὰ σένα... Τί νὰ τοῦ ἔλεγα ; Τοῦ εἶπα γιὰ νὰ σὲ δικαιολογήσω καὶ νὰ κερδίσω καιρὸ, πὺς ἔφνης μὰ στιγμὴ γιὰ τὸ γιατρό σου. Φαίνεται πὺς δὲν τὸ πιστεψε. Ζήτησα νὰ τὸν κρατήσω μὰ ἔφνης νὰ πάη στὸ γιατρό. Τρέξε γύρω πῶς. Γύρσε αἰέτως. Πρὸς Θεὸ, μὴ χάνεις καιρὸ. Φρόντισε νὰ βρῇς μιά δικαιολογία. Τὸ κεφάλι μου ἔμεινε γυρτὴ φοιτὰ, δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ. Γύρσε... τρέξε...

Βρισκόταν σὲ τρομερὴ ἀνησυχία !...

«Ὅταν ἐτελειώσα ἔφριξα τὰ μάτια μου στὴν Λιάνα. Βρισκόταν σὲ τρομερὴ ἀνησυχία.

— Πρέπει νὰ φύγω, μοῦ εἶπε.

— Νὰ φύγης ; Ὁχι. Καλύτερα πὺς ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα. Θὰ μείνεις μαζί μου. Θὰ σὲ προστατέψω, θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ. Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε...

— Ὁχι Ζάκ... Μὴ τὸ λὲς αὐτό... Σκέψου...

— Τὸ σκέφθηκα ὅσο ἔφριξε. Θὰ μείνεις.

— Καὶ τὸ σκάνδαλο ; Θέλεις νὰ μὲ κάμεις νὰ ντρέπομαι νὰ βγῶ ἔξω ; Λησιμονεῖς πὺς ὁ Ἐρνέστος εἶνε φίλος σου ;

— Σ' ἀγαπᾷ !

— Κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ !... Ἀφῆσε νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία αὐτὴ κανονικά, χωρὶς θορύβους... Τὸ μέλλον εἶνε δικό μας...

— Θὲς νὰ φύγης Λιάνα ;

— Πρέπει ἀγαπημένε μου... Ἡσόχασε...

— Τότε θάρθῶ μαζί σου !

— Γιὰ τὸ Θεὸ Ζάκ, ὄχι !...

— Μὴ μοῦ ἀρνείσαι. Δὲν θὰ σὲ ἀκούσω...

— Θὰ μὲ ὑπακούσης ἂν μ' ἀγαπᾷς πραγματικά. Δὲν πρέπει νὰ σὲ δοῦν μαζί μου. Ἐλπει εἶσαι ἀρρωστός... Γιατὶ ζητᾷ ; νὰ μοῦ σπαράξῃς τὴν καρδιά ;

— Λιάνα... Λιάνα...

— Ἡσόχασε. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Μὴ μὲ κρατᾷς περὶ πολὺ. Πρέπει νὰ φύγω, νὰ φύγω...

Κῦτταξε γύρω της γιὰ νὰ καθερῇ νὰ σιάξῃ τὰ μαλλιά της. Ἡ οἰκονόμος τὴν ὠδήγησε στὴν ἄλλη κἀμαρη...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΑΤΡΩΝ

Ὁ ἱατρός Λασώ πὺς εἰρνεύεται τοὺς... γιατροὺς ! Ὁ καλὸς γνηρὸς τῆς κυρίας. «Ὁ Θεὸς σώζει τὴν βασιλίσσαν !» Τὸ πικρὸ φάρμακο καὶ τὰ φίλια τῆς νοσεκόμας κ. τ. λ. κ. λ. π.

Ὁ ἱατρός Λασώ—πὺς εἶνε καὶ βουλευτὴς— θεωρεῖται ὡς μιά ἀπὸ τὲς σύγχρονες ἱατρικὲς κορυφές τοῦ Παρισιοῦ. Εἶνε φαγατικὸς ὁπαδὸς τῆς «φυσικῆς ἀγωγῆς» καὶ τῆς «ἀποτελεσματικῆς» ὡς τὴν ἀποκαλεῖ (...ἑθεωτικῆς, δηλαδὴ μάλλον) γυμναστικῆς. Ἡ πρώτη σύστασις πὺς κάνει στοὺς ἀρρώστους του εἶνε νὰ περπατοῦν πολὺ καὶ νὰ τρῶνε ὅσο τὸ δυνατόν λιτότερα.

— Τὸ ἐν τέταρτον τὸν ὅσων συνήθως τρῶμε, θὰ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ συντηροῦμεθα καλά, ἔλεγε τελευταίως σ' ἕνα πελάτη του.

— Μὰ καλά, τοῦ ἀπήντησεν αὐτός· τὰ ἄλλα δύο τρίτα, τότε, σὲ τί χρησιμοῦν ;...

— Στὸ νὰ συντηροῦν... τοὺς γιατροὺς ! ἀπήντησε χαμογελώντας ὁ Λασώ.

Μία νέα καὶ ὠραία κυρία, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ κἀποιον καλὸ γνηρὸ πὺς εἶχε παρουσιασθῇ σ' ἕνα... πολὺ ἀκατάλληλο μέρος ! Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ καθίσῃ... Κι' ὅταν ἔχασε τέλος, τὴν ὑπομονὴ τῆς, ἀπεφάσισε νὰ πάη σ' ἕναν γιατρό.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, μπαίνοντας στὸ σαλόνι του. Ὑποφέρω τρομερά...

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀπεκάλυψε τὴν αἰτία τῶν πόνων της.

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ στυρὶ ; τὸν ἐρώτησε. Αὐτὸ πὺς εἶνε κατακόκκινο ;...

— Πράγματι. Φαίνεται πολὺ ἐρεθισμένο...

— Τί μὲ συμβουλευετὲ λοιπόν ;...

— Τί νὰ σὰς πῶ; κυρία μου ;... Ἡ μόνη συμβουλή πὺς ἔχω νὰ σὰς δώσω εἶνε ν' ἀπειθυνθῇτε στὸν γείτονά μου τοῦ ἐπάνω πατώματος ὁ ὁποῖος... εἶνε γιατρός. Ἐγὼ, βλέπετε, εἶμαι... ἀρχιτέκτων !...

Ἡ κυρία στὴ βίση τῆς εἶχε κάμει, ἀλυστῆτα, λάθος στὸ πάτωμα !...

Πρὸ ὀλίγων καιρῶν, ἕνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδεμβούργου, ἐτοιχοζόλησε στὴν αἰθουσα τῆς παραδόσεως τὸν τὴν ἔξης πινάκida :

«Ὁ καθηγητὴς Ὀδύσσεος εἶνε ἐντυχὴς γιὰ τοὺς εἰς τοὺς κ. κ. φοιτῆτας τὴν μεγάλην ἰατρὴν τοῦ ἔφνης ἔσχατον ; ἀκριβοῦς ἰδιαιτέρως ἱατρός τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης».

Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἐκπλήξη τοῦ ἀγαθοῦ καθηγητοῦ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, κατω ἀπὸ τὴν πινάκida τὸν βρῆκε καρφωμένη μιά νέα πινάκida, ἡ ὁποία δὲν περιεῖχε παρὰ τὴν ἔξης μόνον φράση :

«Γυρὸν σαιὶβὶ δὴ κοινὴν !» (Ὁ Θεὸ, σώζοι τὴν μεγάλην τῆς Βασιλίσσης !)

Ἴδου τώρα καὶ ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ πολέμου :

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ μετώπου ἐπηρετοῦσε ὡς νοσοκόμος κἀποινα νεαρά ἡθοῖος. Οἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱ τραυματίαι τὴν ἐλάτρεσαν κυριολεκτικῶς, γιὰ τὸ γέλοιο τῆς αὐτῆς ἐπαγγέλματι εἶχεν ἐπιδοθῇ μὲ ζήλο καὶ μὲ πραγματικὸ ἐνθουσιασμό.

Κάποτε, ἔφριξε νὰ δώσῃ σὲ κἀθε ἀσθενὴ ἀπὸ μιά κουταλιά ἐνὸς γιατροῦ πολὺ πικροῦ.

Οἱ στρατιῶτες ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ πάρουν, ὅταν δὲ τοὺς ἀπλώνε τὸ κουτάλι... ἐγύριζαν τὸ πρόσωπο μὲ μιά ἐκφραση ἀηδίας. Ἡ ἔξυνη νοσοκόμα, τότε, ὑποσχέθηκε νὰ δώσῃ ἀπὸ ἕνα «φιλάκι» σ' ὅποιον ἔπαυσε «φρόνιμα» τὸ ἀπαῖσιο αὐτὸ γιατρικό. Τὸ ἀποτέλεσμα, φυσικά, ἦταν ὅπως τὸ φαντάζεσθε. Ὅλοι οἱ φαντάροι ἐπέσπασαν νὰ ροφήσουν τὸ γιατρικό, γιὰ νὰ λάβουν τὴν ἀμοιβή τους...

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, κἀποινα ἄλλη νοσοκόμα, ἡλικίας μάλλον περασμένης θέλοντας νὰ δώσῃ τὸ ἴδιο γιατρικό, στοὺς ἀσθενεῖς συλλογίσθηκε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ στρατηγικὴν τῆς νεαρᾶς συναδέλφου τῆς, καὶ ἀφελέστατα, τοὺς ἔλεγε :

«Ὅσοι πάρουν τὸ γιατρικό τους, θὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ μὲ φιλήσουν !...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως... κανεὶς ἀσθενὴς δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ προθυμία. Ἡ γρηὴ νοσοκόμος πὺς δὲν ἦταν ζωντὴ, κατὰλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε καὶ ἔχασε στὰ γέλια. Κατόπιν δὲ εἶπε :

— Ἔστε !... Ὅποιοι λοιπόν, δὲ νὰ πάρει τὸ γιατρικό του, θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μὲ φιλήσῃ !

Οἱ ἀσθενεῖς ἔχασαν κι' αὐτοὶ τώρα στὰ γέλια καὶ ἐπῆραν ὁλοὶ τὸ γιατρικό τους !...

Μιλοῦσαν κἀποτε, ἐνώπιον τοῦ Χιουμοριστοῦ Ἀδρηλιανου Σχόλλ, γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου.

— Στὴν ἐποχὴ μας, εἶπε κἀποιος, πὺς νὰ συμβοῦν τέτοια θαύματα !...

— Ἐ, μὰ βλέπετε— ἀπήντη-

σεν ὁ Σχόλλ—ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἔκαμε... προόδους ἀπὸ τότε...

«Ὅσοι ἀρρωστήσουν καὶ πεθάνουν... πεθαίνουν γιὰ καλὰ !...

